

SES TRES PARAULES DE LA REINA¹

Açò diu que era una casa qui tenien tres fiis, un qui era de nom Joan, s'altre Xumeu i s'altre Pere, Es majors eren vius com una espira, però En Pere botxet com un mac.

Un dia el Rei va manar fer unes crides, per fer sebre a tothom que sa seva fia s'havia de casar i, com era de costum, sortiria en es balcó i diria tres paraules, i es qui li sabia contestar se casaria amb ella, fos qui fos.

Quan En Joan i en Xumeu sentiren a dir d'aquestes crides, ja ho crec que van voler anar-hi, a veure si sabrien respondre a sa fia del Rei per poder casar-s'hi, En Pere va dir:

—Jo també hi vui venir, a sentir sa fia del rei.

—No hi pots venir, no; perquè mos faràs quedar malament,

—Jo hi vui venir, dic!

—No ho vui, que vénguis —deia es major—, qualche matracada que no seràs bo a sentir.

—No, no diré res, creis-me.

Arribat es dia, En Joan i En Xumeu es ben muden i ja són partits d'amagat d'En Pere, a deveres per arribar d'hora.

Quan En Pere veu que no són per ca seva, ja se la pensa, i diu:

—Sí que me l'han pigada! Ells ja no hi són!

No, i jo així mateix hi aniré.

Sense mudar-se sa roba ni res, parteix corrents per sa carretera, i cap a ciutat falta gent.

Quan va esser ben enfora, s'acota i troba un ou de dragó i el cui. Així que afina es seus germans, que just els veien, comença a cridar:

—Oi, oi, oi! Al·lotets, aturau-vos! Oi, quina cosa més polida! Som rics per sa vida! Veniu!

— ¿Què deu tenir, ara, aquet? —deien En Joan i En Xumeu.

Tornen arrera i va esser es seu germà que els mostrava s'ou de dragó i se creia que era una cosa de l'altre món.

---

¹ *Me la va contar na Margalida Pons, de Ferreries.*

—Que no ho veis! —digueren—. Per què mos has fet tornar arrera! Tros de boig que ets! Alça, veste'n cap a sa casa.

Li donaren un bon mauro, i van seguir es seu camí.

En Pere se posa s'ou dins sa bossa, i aquí caic allà m'aixec, seguí fins que a un cert punt va tornar a cridar:

—Oi, oi, oi! Aturau-vos! Ara si que ho és, polit, lo que he trobat! Oi, oi, que polit!

—¿I què deu esser lo que ara mos mostra? Que així mateix deu valer la pena? —deien ells—. Anem-hi, vam.

Hi van, i va esser un ganxet de fil de ferro lo que va trobar, i com ells van veure que era tan poca cosa, comencen a donar-li tocs i més tocs i el van deixar blan.

—Torna arrera —li deien—. ¿Que no veus que mos faràs quedar malament? Torna arrera.

Però, tornar arrera m'han dit? No en tenia cap gana, ell, de tornar-hi. Lo que volia era anar a escoltar sa fia del rei per veure si sabia respondre.

Ells dos se van posar a córrer, i ell, més poc a poc, seguia darrera darrera. D'es cap d'una estona troba un bon llevat de bou enmig d'es camí; l'aixeca i comença a cridar:

—Oi, oi, oi! Ara sí que he trobat cosa bona! Aturau-vos! Oi! Veniu, veureu cosa bona!

Però aquells dos no en van fer cabal d'ell, escalivats de s'altra vegada. Se posa sa merda dins sa bossa i segueix cap envant.

Arriba a sa ciutat, i tot era gent qui compareixia just abaix d'es balcó de ca'l Rei; i ell, amb es calçonots bruts i foradats i sa civadera² en es costat, també s'aficà entre sa gent. Tothom se'l mirava i se'n reien d'ell, de veure que d'aquella manera se presentava a ca'l Rei.

Arriba allà, i just que hi va esser, surt sa fia del Rei en es balcó i diu:

—Tenc foc davall sa coa.

—¿Que vol que hi cogui aquest ouet? —digué En Pere, traguent s'ou de dragó.

—¿I amb què el trauries? —Preguntà ella.

—Amb aquest ganxet —respon En Pere.

—Merda per tu!

—Tengui, vet aquí un barret.

---

² Bossa de roba de sac o cànnyom que els pastors i gent del campduen penjada al costat.

I li va tirar es llevat de bou.

I En Pere va haver contestat ses tres paraules de la Reina i s'hagué de casar amb ella. I encara són vius, si no són morts.

Rondalla extreta de *Rondaies de Menorca* volum I d'**Andreu Ferrer Ginard**